

[Peter Nielsen.]

i dag, og deres løsning bliver heller ikke billig. Jeg forstår derfor ikke, at det, når man fra anden side laver spareprogrammer, så skal gå ud over egnsudviklingen. Det er dog at spare på skillingen og lade daleren rulle.

Selve arbejdsløshedsproblemet vil selvfølgelig ad åre løse sig selv i disse egne, idet arbejdskraften søger hen, hvor beskæftigelsen er. Der er allerede byer i Jylland, som så småt er begyndt at dø; det drejer sig også om købstæder. Når de unge mænd har aftjent værnepligten, vender de simpelt hen ikke tilbage til deres hjemegn, men søger mod hovedstaden; her er chancerne, hjemme er der ingen. Det betyder, at flere byer i løbet af en generation eller to bliver steder, hvor næsten kun folkepensionister bor; ofte vil disse også søge mod industri-centrene, hvor de har deres børn.

Oppositionen udtrykker dog sympati for egnsudviklingstanken, men denne sympati er af mere abstrakt karakter. Det er smukke ord om, at man skal sprede undervisningsanstalter og andre offentlige institutioner noget mere ud over landet. Ja men jyske rigsdagsmænd har altid gennem tiderne, uanset deres politiske tilhørsforhold, været enige om at samarbejde om noget sådant. Der er ikke noget nyt heri. Det er et samarbejde, der må fortsættes og forstærkes. Jeg er selvfølgelig glad for, da jeg er et beskedent gemyt, at man har kunnet enes om at fastslå dette i betænkningen, men noget nyt i det er der altså ikke, og hvis man vil tage garantien for industrien ud af loven, er der som nævnt ikke mange realiteter tilbage. . . .

Formanden: Det er nødvendigt at have mere arbejdsro i salen.

Peter Nielsen: . . . idet arbejdet med at forcere en udflytning af statens institutioner vel næppe kan nedfældes i en sådan enkelt lov. Det er noget, der skal arbejdes med i mange love, og der skal næsten daglig sættes ind, hvor det er muligt.

Jeg vil også gerne udtrykke et håb om, nu da vi har fået et kulturministerium, at befolkningens adgang til kulturelle livsgoder bliver mere ligeligt fordelt over hele landet. Det vil også medvirke til, at flere

unge vil blive på deres hjemegn, hvis de har mulighed for en kulturel livsudfoldelse. Men selvfølgelig er det primære, at de kan få arbejde og skabe sig en eksistens, og det sker kun — eller hovedsagelig — ved, at den industrielle udvikling fremmes i disse egne. Det er det, der er lovforslagets hovedformål, selv om visse har ment at kunne sige og skrive, at det nu ikke er en egnsudviklingslov. Gennem udvalgsarbejdet er dette dog blevet yderligere understreget.

Selv om det for så vidt kunne være fristende at bestemme, at denne lov kun skulle gælde for nærmere fastsatte områder, vil jeg dog ikke falde for en sådan fristelse; en sådan bestemmelse ville gøre arbejdet alt for stift. Man skulle så fastsætte et eller andet kriterium for, hvornår en egn eller et amt er et egnsudviklingsområde. Det gjorde man i sin tid administrativt med hensyn til grundforbedringsloven, og det havde man ikke gode erfaringer med. Det foreliggende lovforslag er så rummeligt, at det giver plads for al virketrang, og i øvrigt har den højtærede handelsminister givet tilsagn om, at det udvalg, der skal nedsættes, også kommer til at rumme repræsentanter fra de ramte områder.

Et hovedstadsblad, der har slået sig op som bannerfører for al modstand mod egnsudviklingen, har fundet ud af, at jeg er en hykler, når jeg tidligere har opfordret alle folketingsmænd — uanset politisk tilhørsforhold — fra de ramte områder til at stå sammen om egnsudviklingen. Jeg løber risikoen for at blive kaldt hykler en gang til, og jeg vil derfor navnlig rette en opfordring til folketingsmændene i Jylland og på Lolland-Falster om at stemme for dette lovforslag. Det er muligt, at denne sags alvor ikke er gået op for visse københavnske og sjællandske folketingsmænd, men for os, der kommer fra de ramte områder, må hensynet til vor hjemegn og dens befolkning gå forud for alt andet, og jeg skal derfor anbefale, at vi herinde følger den lokale enighed og sammen stemmer for lovforslaget.

Jeg anbefaler de fire ændringsforslag og lovforslagets overgang til tredje behandling.

Henry Christensen: Med den foregående ærede ordfører kan jeg være enig i det